

[Miljøministeren.]

områder, om ikke netop de kystnære områder efter denne formulering er sådanne bevaringsværdige områder.

Naturparkerne har også været nævnt her i debatten, og jeg er ikke uenig i, at naturparker er et dårligt ord. Jeg vil gerne sige til hr. Holger Hansen, at det, jeg lægger i ordet „naturparker“, ikke er reservater eller museer, hvor ingenting kan foregå, men det skal være levende områder, hvor der blot ligger lidt flere restriktioner på arealanvendelsen end i det øvrige land.

Må jeg i øvrigt sige om fritidsproblemet generelt, at jeg tror — og her er jeg enig med hr. Holger Hansen og flere andre af ordførerne, der også var inde på dette problem — at det nok er så stort et problem, at det kræver en særskilt debat. Om den skal foregå i folketinget eller i udvalget, skal jeg ikke afgøre, men jeg tror, at vi i nærmeste fremtid på baggrund af nogle af de ting, der er fremme, bl. a. friluftsrådets arealredegørelse, skal tage en debat om hele fritidsproblemet og måske se det også i forhold til nogle af vore sommerhusproblemer.

Der er også i dag i debatten givet udtryk for en vis ængstelse for, at man nu fra EF's side kan lægge retningslinjer for vor planlægning og trække noget ned over hovedet på os. Det er der ikke tale om. Ifølge bestemmelserne om EF-regionalfonden skal det enkelte medlemsland udarbejde såkaldt regionale udviklingsprogrammer, men indholdet af disse programmer, og om programmerne skal udarbejdes centralt i et ministerium eller decentralt i amter og kommuner, er spørgsmål, som vi selv afgør, og det er klart, at disse regionale udviklingsprogrammer vil vi udvikle i nært samarbejde med de decentrale myndigheder, som har med den regionale og lokale planlægning at gøre.

Det har også været nævnt i debatten, at de 15 km til nærmeste større servicecenter ikke må tages for rigoristisk, og heri er jeg helt enig. Det, der for mig er afgørende, er, at vi over hele landet får etableret en kæde af mellemstore byer med et passende udbud af offentlig og privat service, og jeg er glad for tilslutningen til tanken om, at disse mellemstore byer fremover skal hjælpe. Jeg tror, det var hr. Holger Hansen, som omtalte centraliseringen i decentraliseringen, og den vending kan jeg helt tilslutte mig.

Over for fru Jytte Røge, som var inde på problemerne i hovedstadsområdet, vil jeg gerne oplyse, at vi for øjeblikket har forhandlinger i gang med hovedstadsrådet om Regionplan 73, og jeg har givet folketingsudvalget om fysisk planlægning tilsagn om, at det får lejlighed til at drøfte sagen, inden der træffes beslutning.

Flere af ordførerne var også inde på hovedstadsplanlægningen og sagde, at den skulle ses i en landsplanmæssig sammenhæng, og heri er jeg helt enig. Jeg kan vedrørende disse problemer også oplyse, at afvandringen fra hovedstadsområdet i 1973 var på over 10.000 personer, i 1974 lidt mindre, nemlig ca. 8.000, og i første halvår af 1975 er der fortsat en kraftig nettoafvandring fra hovedstadsregionen med knap 4.500 personer. Det er jo bemærkelsesværdigt, at hovedstadsregionen på trods af konjunkturaftmatningen stadig er et afvandingsområde. Med erfaringer fra tidligere perioder med stigende ledighed kunne det forventes, at hovedstadsregionen var blevet et tilvandringsområde, men jeg vil blot sige det her for også at understrege de tanker, jeg har gjort mig, at vi løser ikke problemerne ved at stirre os blinde på hovedstadsområdet alene. Jeg har også forstået på flere ordførere, at man er enig heri.

Jeg har noteret mig de mange bemærkninger fra alle ordførerne om nødvendigheden af en forbedret koordination af den statslige planlægning, og jeg vil gøre mit til, at lands- og regionplanloven lever op til sine intentioner i retning af at forbedre denne koordination.

Må jeg specielt sige til hr. Gunner Baunsgaard, at jeg er helt enig i problemet nedlæggelse af statsinstitutioner koordineret med lokalplanlægning, og jeg er især enig i, at det er nødvendigt i højere grad at inddrage samfundsøkonomiske overvejelser, når man overvejer at nedlægge statsinstitutioner.

Til hr. Ejler Koch vil jeg sige, at jeg er enig i, at hvis der ikke gøres noget effektivt ved sektorkoordinationen, så kan dette vise sig at blive det svageste led i landsplanlægningssystemet. I den forbindelse kan jeg da også oplyse hr. Ejler Koch om, at den betænkning, som hr. Ejler Koch omtaler vedrørende centraladministrationens planlægning, meget snart vil blive forelagt regerin-